

De la evenimentele din Decembrie '89 și până în prezent am avut posibilitatea să discut cu foarte mulți compatrioți despre libertate și democrație. Ei bine, dacă pentru cei mai mulți dintre aceștia libertatea este o noțiune goală și inutilă atâta timp cât ei nu pot să-și facă mendrele (unii chiar regretau binefacerile fostului regim!), pentru toți democrația se cheamă șansa împlinirii materiale, indiferent de mijloacele întrebuintate, nicidecum șansa renașterii moral-spirituale și abia pe urmă – în chip firesc – cea a prosperității, fie ea și prosperitatea strict necesară pentru asigurarea unui trai decent.

Ca unul care ani la rând a avut de-a face cu interogatoriile și mijloacele de intimidare ale fostei Securități, m-am străduit să-i fac pe interlocutori să înțeleagă că libertatea este un bun aproape la fel de prețios ca sănătatea (oare câți s-au jertfit pentru ea?) și că democrația înseamnă în esență respectul Creatorului, al semenilor și al legilor, chiar și al acelor legi care necesită modificări și adaptări la necesitățile cetățenilor.

Nu știu dacă am izbutit să clintesc convingerile cuiva...În atari condiții, ce rost ar fi avut să le vorbesc partenerilor de dialog despre opiniile deloc încurajatoare a doi democrați de marcă:

a)Winston Churchill: „Democrația, o formă de guvernământ exasperant de imperfectă. Dar dați-mi alta mai bună și voi crede în ea...”;

b)Henri Bergson: „Democrația este singurul sistem compatibil cu libertatea și demnitatea umană. Dar are un viciu de fond: Nu posedă criteriile de selecție a valorilor!”

*

Se știe că îndată după Decembriadă, Iliescu și ciracii lui erau atât de preocupați de viitorul României scăpată de Ceaușești, dar și mai avan strivită sub seculara greutate a năravurilor orientalo-muscălești, încât nu se puteau hotărî în privința modelului de democrație ce trebuia împrumutat aidoma unei haine și apoi urmat fără crâcnire de întregul *bobor*, cam așa cum s-a procedat în perioada de glorie a dictaturii proletariatului, ulterior botezată democrația proletară,

o democrație care nici măcar de ochii lumii occidentale nu-și ascundea totdeauna ghearele dictatoriale și la cărei edificare puseseră cu nădejde umărul înșiși preținșii democrați postdecembriști.

“Să fie democrația suedeză, ori poate cea japoneză?” se întrebau ei cu îngrijorarea omului pus să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată, ba până mai anțăruț chiar urâse acel ceva cu elanul doctrinar izvorât din pasiune și alimentat cu deplina convingere în victoria finală a bolșevismului mondial.

Și – după cum spuneam – neputându-se hotărî cât ai bate din palme asupra formulei de împrumut și apoi de implementare, știut fiind că asemenea megaproiecte în amploare și adâncime au sorti de izbândă fie printr-o atentă colonizare în urma unui război de cucerire (cam așa cum au procedat romanii după cucerirea Daciei), fie – în vremuri de pace aparentă – prin masive dislocări de populație după eficientul rețetar stalinist, ei bine, în acele vremuri tulburi când se impuneau măsuri energice și rapide pentru câștigarea încrederii poporului deja amețit de pe urma succeselor îndoielnice, până la urmă s-a optat pentru *democrația originală*.

Nici că se putea o alegere mai inspirată, probată prin suita de memorabile fapte care au urmat și care au contribuit la ruina totală a țării: alegerile din Duminica Orbului, mineriadele, punerea economiei naționale pe butuci, aducerea la disperare a majorității românilor prin sărăcirea lor progresivă, afirmarea ciocoismului în viața publică, ridicarea tâlhăriei și nerușinării la rangul de virtute națională postdecembristă, hemoragia neîntreruptă de materie cenușie prin politica de deznaționalizare promovată de cârmuitori etc., etc.

Dar iată alte două mostre convingătoare, extrase din meniul bogat al originalei noastre democrații postdecembriste:

1) Referendumul sau plebiscitul reprezintă însăși coloana vertebrală a unei democrații, căci este vrerea poporului în anumite chestiuni de interes național aflate într-un prelungit dezacord politic, fapt pentru care șeful statului se vede nevoit să recurgă la votul liber exprimat al cetățenilor, cu indiscutabila sa calitate de instanță supremă în acele țări care cu adevărat cultivă democrația.

Și încă ceva. Cum plebiscitul este instrumentul de lucru al unei democrații dinamice,

preocupată de aflarea celor mai mulțumitoare soluții pentru popor, în mod normal n-ar trebui să mai existe forme mascate de opoziție (discuții, ezitări, tergiversări) din partea făcătorilor de politică (indivizi, clanuri, partide) după ce cetățenii și-au spus cuvântul, ci “sentința” dată de ei trebuie respectată de toată suflarea și de îndată aplicată în formatul său inițial. În caz contrar, fiind vorba de însăși esența democrației – punerea în practică a voinței exprimate de poporul liber și suveran, înseamnă că democrația este doar mimată, nicidecum respectată și promovată de conjuncturala putere a politicii în exercițiu, ce-și permite să ignore puterea poporului, adică rostul de-a fi al democrației (demos=popor, kratos=putere).

Ori o asemenea politică are prea puțin din adevărata democrație și prea mult din metehnele găzduite pe intervalul dintre demagogie și tiranie pentru a nu-și merita cu prisosință numele de *circărie*

...

Ei bine, în anul 2009 românii au fost invitați să-și spună părerea în legătură cu revizuirea Constituției și cu noua alcătuire a Parlamentului. Dar deși peste 80% dintre cei care s-au prezentat la vot au optat pentru un Parlament unicameral cu maximum 300 de aleși, iată că au trecut mai bine de doi ani și voința românilor a fost sistematic ignorată prin acea admirabilă solidaritate întru apărarea intereselor personale și de partid, chiar în dauna poporului și a democrației, solidaritate care seamănă grozav de mult cu cârdășia politică.

Deși în calitate de șef al statului, Traian Băsescu avea la îndemână instrumentul constituțional pentru transpunerea în practică a rezultatului referendumului, anume dizolvarea Parlamentului în situația în care nevrednicul for legislativ suprem al țării ar fi continuat să-și condimenteze nepăsarea cu sfidare, el nu numai că n-a uzat cu curaj și promptitudine de această armă eficace a democrației pentru a o scoate din impas, dar – printre imputații și lamentații – chiar a profitat din plin de gravul atentat la adresa fragilei noastre democrații prin închiderea ochilor la compromisuri și prin cedări la fățișe șantaje politice (ca, de pildă, chestiunea nepolitică privind UMF din Târgu-Mureș), toate având ca scop prelungirea agoniei preahidosului arc guvernamental și salvarea de la înec a partidului cu care el și ciracii lui au trăit ani buni într-o foarte profitabilă simbioză.

Dar cum corabia PDL plutește mai nou în derivă pe marea învolburată a nemulțumirilor politico-sociale și cum e puternic biciuită de vântul dezertărilor, personajul de la Cotroceni și-a reamintit cu drag de prima lui iubire, așa că în plin an electoral a pus mâna pe portavoce și și-a anunțat demisia, cu condiția trecerii de îndată la revizuirea Constituției.

Adică încă o surprinzătoare manevră din inepuizabila colecție de găselnițe băsesciene, care urmărește nu doar salvarea a ce se mai poate salva din falnicul său partid-echipaj de odinioară (fie și prin abaterea atenției de la problemele cu care acesta se confruntă), ci și dinamitarea Uniunii Social Liberale (USL) prin îndreptarea atenției electoratului înspre aceia care la viitoarele alegeri trebuie sancționați, nicidecum răsplătiți cu voturi pentru șiretenia cu care au știut să se sustragă consecințelor vătămătoare generate de aplicarea referendumului.

2) Patibularul Patapievici este produsul tipic al democrației noastre originale. Pentru gravele și descalificantele atingeri aduse valorilor supreme ale spiritualității românești – limba română și Eminescu, el nu numai că n-a fost destituit din postura de președinte al Institutului Cultural Român, dar cu puțin timp în urmă Universitatea de Vest din Timișoara chiar i-a răsplătit activitatea de mângîire sistematică a spiritului românesc cu titlul de doctor honoris causa!

Vedem în suita de întâmplări cu acest nedemn individ nu doar mai vechea slugărnicie românească vizavi de autoritatea statului, chiar și atunci când ea este reprezentată prin lichele străine de neam și țară, ci și vâna groasă a nepăsării vizavi de protestatari, oricât sunt aceștia de galonați și oricât de întemeiate și bine intenționate sunt protestele lor.

Cum altfel poate fi explicată incalificabila indolență a președintelui și a consilierului său pe teme de cultură vizavi de poziția constant antiromânească a patibularului H.-R. Patapievici, mai ales după ce prin memoriile adresate președinției, eminentul om de cultură româno-canadian Corneliu Florea i-a tras pe amândoi de mânecă în mai multe rânduri?!

În același reprobabil chip a fost ignorat de rectoratul Universității de Vest din Timișoara și protestul semnat de zeci de personalități ale culturii și științei românești, prin care se cerea argumentat și insistent să se renunțe la un asemenea demers descalificant în favoarea unui impostor demn să fie pus la stâlpul infamiei, iar nu să fie răsplătit cu diplome și onoruri.

Ce să ne mai mirăm că sărmanii Ceaușești au fost burdușiți cu titluri academice! Greu de precizat în ce măsură aceste titluri le-au fost oferite pe tavă de către obedienții conducători ai instituțiilor de cultură, știință și învățământ din acele vremuri și în ce măsură a fost forțată mâna acestora, posibil chiar prin șantaj, astfel ca ei să-i roage pe iubiții conducători să le accepte. Că dacă luăm aminte la memorabila întâmplare cu cetățeanul Patapievici, dar mai ales la faptul că președintele Băsescu este membru de onoare al Academiei Oamenilor de Știință din România (AOSR), atunci concluzia se impune de la sine: Erori, lingușitori și lichele au fost și-n veci vor fi pe plaiurile mioritice!

N.B.Cum din pricina crizei morale în neconținută creștere, starea de spirit a românilor este deplorabilă, iar șansele de îndreptare a dezastrului din țară în inseparabilă legătură cu ea, cred că ar cam fi timpul după cei 22 de ani iroșiți să renunțăm la speranțe deșarte cum că noile alegeri vor aduce schimbări în bine și, în consecință, *prin neprezentarea la vot într-o proporție zdrobitoare de circa 90%* (grevă

electorală generală)

, să facem din anul 2012 anul României curajoase și lucide, adică societatea civilă să facă mult mai mult decât s-a scremut întreaga șleahtă de politicieni-tâlhari și de ciocoi respingători de la evenimentele din Decembrie '89 încoace.

AUTOR: GEORGE PETROVAI

www.sighet-online.ro